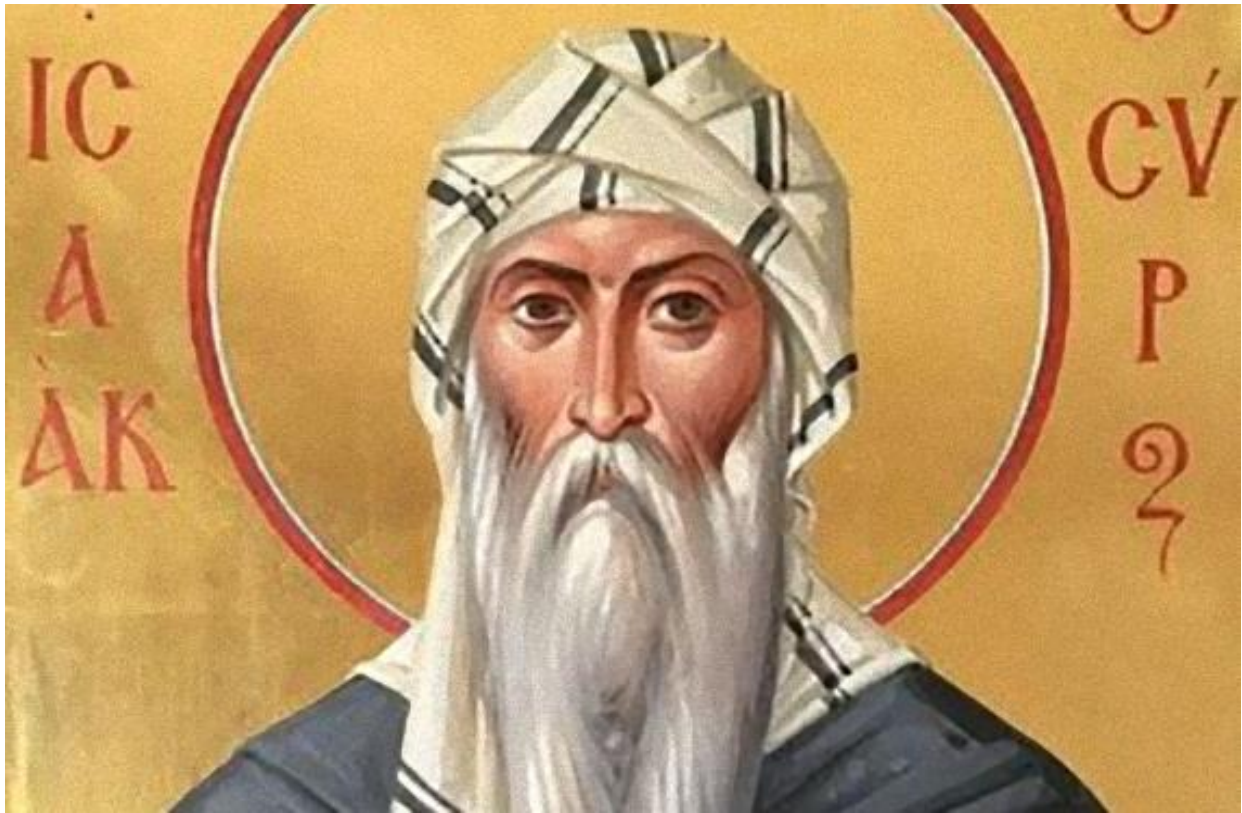

Τα σημεία της αμέλειας και τα σημεία της εγρήγορσης.

Αββάς Ισαάκ ο Σύρος.

Όταν οι αισθήσεις μας είναι συγκρατημένες στη σωφροσύνη, φέρνουν ειρήνη στην ψυχή, και δεν την αφήνουν να ενοχληθεί από τα πράγματα του κόσμου. Και όταν η ψυχή δεν αισθανθεί αυτή την ενόχληση, η νίκη θα έρθει χωρίς αγώνα. Εάν όμως αμελήσει ο άνθρωπος και αφήσει να περάσουν μέσα του οι προσβολές του κοσμικού φρονήματος, τότε αναγκάζεται να πολεμήσει· όμως έρχεται ταραχή στην πρώτη καθαρότητά του, που είναι (η καθαρότητα) πολύ απλή και ομαλή. Οι περισσότεροι άνθρωποι, ίσως και όλος ο κόσμος, εξαιτίας αυτής της αμέλειας, εξέρχονται από τη φυσική και καθαρή κατάσταση τους. Γι' αυτό και οι μοναχοί που ζουν μέσα στον κόσμο και ανακατεύονται με τους κοσμικούς, δεν μπορούν να έχουν καθαρό μυαλό, γιατί γνωρίζουν καλά τη βρομιά της κακίας. Ωστόσο, κάποιοι απ' αυτούς μπορούν να επανέλθουν στην πρώτη καθαρότητα του νου τους. Γι' αυτό κάθε άνθρωπος πρέπει πάντοτε να αγρυπνεί, και να φυλάει καλά τις αισθήσεις και το νου του από τους κοσμικούς πειρασμούς. (183)

Η αμέλεια κινείται εναντίον μας συνήθως από τούτες τις δύο αιτίες: ή από το χορτασμό και το βάρος του στομάχου, ή από τις πολλές απασχολήσεις μας· διότι και τα δύο αυτά βαραίνουν το νου και χαλαρώνουν την εγρήγορση των αισθήσεων. (146)

Όταν η αμέλεια αρχίζει να μπαίνει στην ψυχή σου με ύπουλο τρόπο, τότε η ψυχή συγχύζεται και εγκαταλείπει τον αγώνα, και πλησιάζει η ώρα να γεμίσει από το σκοτάδι. Σ' αυτή την περίπτωση συμβαίνουν τα παρακάτω:

Αισθάνεσαι μέσα σου ότι η πίστη σου είναι αδύνατη, ενώ εξωτερικά δείχνεις ότι υπερτερείς. Η εμπιστοσύνη σου στο Θεό χαλαρώνει και έχεις την αίσθηση ότι οι γείτονές σου σε αδικούν. Όλη η ψυχή σου, και το στόμα σου και η καρδιά σου, είναι γεμάτα από κατηγορίες κατά ανθρώπων και πραγμάτων· κατά των πραγμάτων που συλλογίζεσαι και υποπίπτουν στις αισθήσεις σου και, ακόμη, και κατά του υψίστου Θεού. Ακόμη σε πιάνει φόβος μήπως πάθει τίποτε το σώμα σου, ενώ η μικροψυχία γίνεται κυρίαρχη επάνω σου κάθε ώρα και στιγμή. Η ψυχή σου, πάλι, κατά διαστήματα, ζει μέσα στο φόβο, ώστε να δειλιάζεις και να πανικοβάλλεσαι ακόμη και από τη σκιά σου. Κι όλα αυτά, διότι την απόλυτη εμπιστοσύνη σου στην πρόνοια του Θεού τη σκέπασες με την απιστία σου.

Όμως όταν προκόβεις στην αρετή, αυτά τα σημεία θα βρεις μέσα στην ψυχή σου:

Σε όλα τα έργα σου ενδυναμώνεσαι από την ελπίδα στο Θεό. Αποκτάς τον πλούτο της προσευχής. Ο λογισμός σου, ό,τι και να συναντήσεις, βγαίνει κερδισμένος, και αισθάνεσαι την αδυναμία της ανθρώπινης φύσης. Έτσι, αφ' ενός φυλάγεσαι, με τα παραπάνω, από την υπερηφάνεια, και αφ' ετέρου παραβλέπεις τα ελαττώματα του πλησίον σου. Ακόμη, φτάνεις στην επιθυμία να βγεις από το σώμα που φοράς, από αγάπη και πόθο για τα αγαθά της μέλλουσας ζωής. Και όσα θλιβερά σου συμβαίνουν, είτε τα βλέπουμε είτε όχι, τα βρίσκεις ότι είναι δίκαια, και σε ό,τι συμβαίνει γύρω σου βλέπεις την ακρίβεια της θείας πρόνοιας, που σε απομακρύνει από την υψηλοφροσύνη. Και για όλα, ευχάριστα και δυσάρεστα, δοξάζεις και ευχαριστείς το Θεό. Αυτά

είναι τα σημεία των ανθρώπων που γρηγορούν, και προφυλάσσονται, και παραμένουν στην ησυχία του κελιού τους, και επιθυμούν να ζήσουν την ακριβή κατά Θεόν πολιτεία. (49-50).

Από το βιβλίο: Κωνσταντίνου Καρακόλη, Ανθολόγιο από την ασκητική εμπειρία του Αγίου Ισαάκ του Σύρου. Εκδόσεις «Ορθόδοξος Κυψέλη», σελ. 52.

(Οι αριθμοί στο τέλος κάθε λήμματος αντιστοιχούν στις σελίδες του ελληνικού κειμένου: «Του Οσίου Πατρός ημών Ισαάκ, Επισκόπου Νινευϊ, του Σύρου, Τα Ευρεθέντα Ασκητικά», Λειψία 1770, Ανατυπούμενα επιμελεία Ιωακείμ Σπετσιέρη, Ιερομονάχου. Αθήναι.).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>